

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **J. J.**
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2016, č. j. KUJI 22238/2016, sp. zn. ODSH 315/2016 Pe

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního

stupně“) ze dne 19. 1. 2016, č. j. OD/1325/2015-17/Kop, kterým správní orgán prvního stupně podle ust. § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl námitky žalobce proti záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče jako neodůvodněné a potvrdil provedený záznam 12 bodů ke dni 29. 9. 2015.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí především uvedl, že správní orgán prvního stupně v řízení postupoval v souladu se správním řádem a s judikaturou Nejvyššího správního soudu, když si na základě námitek žalobce vyžádal k předmětným přestupkům kopie pokutových bloků a po kontrole údajů na těchto pokutových blocích zamítl námitky žalobce jako nedůvodné. V souladu se správním orgánem prvního stupně konstatoval, že údaje (jméno, příjmení, datum narození a bydliště) jsou shodné s údaji žalobce, pokutové bloky jsou žalobcem řádně podepsány a tím byl vyjádřen souhlas se správností napsaných údajů a souhlas se spácháním přestupku i s jeho vyřízením v blokovém řízení. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti k přestupkům projednaným na místě, neměl dle názoru žalovaného s blokovým řízením souhlasit a měl využít svého práva na zahájení správního řízení. Žalovaný zdůraznil, že správnímu orgánu nepřísluší v rámci rozhodování o námitkách přezkoumávat pravomocná rozhodnutí a že správní orgán má toliko povinnost, pokud řidič vznesl námitky proti záznamu bodů, prověřit, zda existují dostatečné podklady pro přestupky projednané v blokovém řízení, což správní orgán učinil tím, že si vyžádal příslušné pokutové bloky. Správní orgán prvního stupně se tedy dle žalovaného řádně zabýval celkovým skutkovým stavem věci a zajistil si veškeré podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. K námitce žalobce týkající se popisu jednání na pokutových blocích žalovaný uvedl, že po prostudování všech pokutových bloků dospěl k závěru, že popisy jednání na pokutových blocích jsou vyplněny řádně a jsou dostatečným podkladem pro ověření oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. K žalobcem předloženému rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje žalovaný uvedl, že rozhodnutí jiného správního orgánu je pro toto řízení zcela irelevantní a nelze z něj vycházet.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil. Namítal, že žalovaný ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve shodných věcech, čímž narušil právní jistotu žalobce.

[4] V prvé řadě žalobce namítal, že žalovaný nerefletoval uplatněné odvolací důvody a ignoroval předložené důkazní prostředky. Žalobce k odvolání přiložil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, coby odvolacího orgánu v typově shodné věci. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, že běžnou praxí odvolacího orgánu je i posuzování jednotlivých podkladů (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů. Tento odvolací orgán se zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí a následně je označil za nezpůsobilé pro provedení záznamu bodů. Z dalších rozhodnutí téhož odvolacího orgánu (např. rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014) vyplývá, že se jedná o ustálenou praxi. Žalobce má za to, že dle zásady

legitimního očekávání by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně.

[5] Žalobce dále konstatoval, že v odvolání napadal jednotlivé podklady pro jejich nezpůsobilost pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný k tomu uvedl, že tyto podklady posuzovat nemůže. Jedinými důkazy jsou podle něj oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchání přestupku a vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takové oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, jehož se týká. Žalobce připouští, že blokové řízení je velmi specifické, toto konstatování však nemůže omluvit nedostatky, které z hlediska zákonných požadavků nese rozhodnutí v něm vydané. Namítá, že z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou zákonem stanovenou povinnost porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a se správností rozhodnutí, považuje žalobce za naprosto nesprávný. Za správnost rozhodnutí správního orgánu nemůže odpovídat přestupce. Současně po přestupci není možné vyžadovat takovou znalost práva, aby mohl posoudit správnost rozhodnutí a upozornit na případnou nesprávnost.

[6] V další části žaloby žalobce poukázal na některé případy nezpůsobilých podkladových rozhodnutí. Za nedostatečný žalobce považuje v případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem popis přestupku ve formátu „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“ Z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla a ne jako spolujezdec. Z rozhodnutí musí být dále zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, tedy aby bylo možno vyloučit, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci. Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno.

[7] Pokud jde o jednotlivé pokutové bloky ze dne 29. 9. 2015, 5. 6. 2015, 20. 4. 2015 a 25. 9. 2014, které byly v daném případě podkladem pro rozhodnutí správních orgánů, žalobce shodně brojil proti chybnému označení právní kvalifikace, poukázal na vyvstávající pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokových řízeních vydal, neboť není patrné, zda k přestupkovým jednáním mělo dojít na soukromém pozemku či na pozemní komunikaci, namítal též, že nejsou seznatelná jednoznačná místa spáchání přestupků. Předmětné pokutové bloky tedy nebyly podle názoru žalobce způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky v nich nejsou vymezeny jako konkrétní a individualizovaná jednání. Není bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, tento nedostatek přitom nelze zhojit ani přípustností strohých a zkratkovitých formulací. Na podporu svých tvrzení odkázal na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[8] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že nesouhlasí s námitkou žalobce, že se nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Uvedl, že přestupky žalobce jsou pravomocně ukončeny a body do registru řidičů byly zaznamenány správně dle ust. § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně si vyžádal příslušné pokutové

bloky k ověření, že existují způsobilé podklady pro potvrzení údajů, které vedly k provedení záznamu bodů. Po prostudování všech pokutových bloků dospěl žalovaný k závěru, že popisy jednání na pokutových blocích byly vyplněny řádně a jsou dostatečným podkladem pro ověření oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. K námitce, že správní orgány jsou povinny rozhodovat stejně dle rozhodnutí jiných správních orgánů, žalovaný uvedl, že rozhodnutí jiného správního orgánu je pro toto řízení zcela irelevantní a nelze z něj vycházet, každé řízení je individuální, specifické a je nutné vždy vycházet z konkrétních podkladů pro rozhodnutí. K námitce, že se nevypořádal s odvolacími námitkami, žalovaný uvedl, že odvolání bylo formulováno zcela obecně a neobsahuje jedinou konkrétní odvolací námitku proti posouzení způsobilosti konkrétního podkladu pro záznam bodů napadené v prvoinstančním rozhodnutí. Konkrétnější námitky žalobce uvedl až v rámci žaloby a i tyto námitky jsou dle žalovaného formulovány obecně k jednotlivým druhům přestupkového jednání. Žalovaný je přesvědčen, že doložené pokutové bloky jsou dostatečnými podklady pro ověření oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče.

[9] S ohledem na uvedené skutečnosti je žalovaný přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhl soudu, aby byla zamítnuta.

IV. Posouzení věci soudem

[10] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba není důvodná.

[11] V první řadě soud považoval za nezbytné nastínit stěžejní judikaturu Nejvyššího správního soudu poukazující na specifika řízení o námitkách proti záznamu bodů (všechna jeho rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[12] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).

[13] Rovněž v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, Nejvyšší správní soud potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.

[14] V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publikovaném pod č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.

[15] Na základě uvedených závěrů soud žalobci přisvědčil v tom, že v řízení o námitkách nelze bez dalšího vycházet pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení, tak tomu však v daném případě ani nebylo. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně postupoval tak, že si na základě žalobcem podaných námitek proti záznamu bodů vyžádal od příslušných správních orgánů k předmětným přestupkům kopie pokutových bloků, shromážděné podklady následně porovnal s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení a svoje zjištění přezkoumatelným způsobem vtělil do odůvodnění rozhodnutí. Není tedy pravda, že by správní orgány vycházely pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení. Postup správního orgánu prvního stupně zhodnotil soud jako souladný se zákonem i se shora citovanou judikaturou.

[16] Soud nepřisvědčil ani námitkám, že žalovaný nerefletoval žalobcem uplatněné odvolací důvody a předložené důkazní prostředky.

[17] Na základě studia správního spisu soud zjistil, že proti rozhodnutí správního orgánu stupně, kterým byly zamítnuty námitky žalobce jako nedůvodné, a kterým byl potvrzen záznam bodů v bodovém hodnocení řidičů, brojl žalobce blanketním odvoláním ze dne 8. 2. 2016, ve kterém uvedl, že konkrétní poznatky ve smyslu vad rozhodnutí doplní ve lhůtě 10 pracovních dnů. Následně na základě výzvy správního orgánu prvního stupně doplnil odvolání podáním ze dne 25. 2. 2016. V doplněném odvolání žalobce konstatoval, jaké náležitosti by rozhodnutí vydané v blokovém řízení mělo mít, a poukazoval na některé vady týkající se popisu přestupkového jednání, na podporu svých tvrzení odkázal na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Odvolání bylo formulováno zcela obecným způsobem, žalobce svou argumentací nemířil proti konkrétním nedostatkům jednotlivých pokutových bloků vydaných v konkrétních řízeních týkajících se jeho osoby, ani neuvedl, které pokutové bloky by snad mohly být nezpůsobilé k záznamu bodů.

[18] Je třeba zdůraznit, že kvalita odvolání předurčuje i kvalitu rozhodnutí o něm. Jestliže tedy žalobce nečinil ve svém odvolání žádný konkrétní pokutový blok sporným, pak nelze správnímu orgánu vytýkat, pokud se s jednotlivými bloky detailně nevypořádával a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se omezil na konstatování, že popisy jednání na pokutových blocích jsou vyplněny řádně a jsou dostatečným podkladem pro ověření oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Lze konstatovat, že žalovaný se způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení zabýval přiměřeně ve vztahu k uplatněné (obecné) argumentaci.

[19] Pokud žalobce s odkazem na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, namítal, že správní orgány měly v souladu se zásadou legitimního očekávání rozhodovat obdobně, soud konstatuje, že správní orgány jsou ve své rozhodovací činnosti vázány především zákonem. V souladu s ustálenou praxí správních soudů lze uvést, že zásada legitimního očekávání, kterou lze pojmout i jako zásadu formální spravedlnosti, která bezprostředně souvisí se zásadou nestranného rozhodování každé věci, znamená, že každá věc, kterou správní orgán řeší, je svým způsobem jedinečná, na druhou stranu však lze mezi rozhodovanými a řešenými případy nalézt i řadu společných znaků. Uvedená zásada má zajistit, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy, které nastanou v budoucnu, rozhodovat způsobem obdobným. Neznačená však, že by například všechny správní orgány v celé České republice byly zavázány postupovat unifikovaně, neboť by to znamenalo zavedení precedenčního systému práva, navíc do soustavy správních orgánů, což tato zásada nesleduje.

[20] Zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch, pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To v dané věci bylo splněno. Správní orgán prvního stupně vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké konkrétní závěry z nich vyvodil, totéž učinil i žalovaný.

[21] Žalobce sice k odvolání přiložil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, zde vyslovené závěry však žádným způsobem nevztáhl na projednávanou věc. Toto rozhodnutí samo o sobě přitom jistě nemůže být důkazem, kterým by bylo možné vyvrátit obsah jednotlivých pokutových bloků, resp. jednání, kterých se žalobce dopustil a z pouhého odkazu na rozhodnutí jiného krajského úřadu bez znalosti konkrétních skutkových okolností ani nelze dovodit, že by se jednalo o skutkově shodnou či obdobnou věc. Za této situace nelze žalovanému vytýkat, že žalobcem přiložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014 označil jako „*zcela irrelevantní pro toto řízení*“ a že uvedl, že z něj nelze vycházet.

[22] K žalobě sice žalobce kromě rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, přiložil rovněž rozhodnutí téhož krajského úřadu ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, ani zde však u žádného rozhodnutí neuvedl jednoznačnou spojitost s nyní projednávaným případem. Bez dalšího tak nelze konstatovat, že by závěry uvedené v rozhodnutích jiných správních úřadů ohledně způsobilosti podkladových rozhodnutí byly použitelné v nyní souzené věci.

[23] Žalobce dále v podané žalobě uváděl v obecné rovině skutečnosti, pro které nepovažuje rozhodnutí vydané v blokovém řízení za způsobilý podklad pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, jeho argumentace však byla v této části poměrně obecná, bez jasně konkretizované vazby na projednávaný případ. Ve vztahu ke způsobu, jakým je nutné dostatečně specifikovat přestupkové jednání ve vazbě k definici místa a času spáchání

přestupku žalobce souhrnně uváděl obecné argumenty použitelné pro jakékoliv případy, jejichž předmětem by bylo projednávání zmiňovaného přestupkového jednání. Žalobce tak uváděl námitky obecného charakteru, aniž by v tomto žalobním bodě upřesnil, které konkrétní náležitosti v konkrétním případě konkrétního přestupku chybí. Takováto tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností jsou tvrzeními nedůvodnými.

[24] Přestože žalobce na jím uváděných a dokladovaných příkladech zřejmě měl v úmyslu vyjevit, jaká by dle jeho názoru měla či neměla být zákonná praxe, zároveň uvedl i konkrétní námitky, kterými brojil proti jednotlivým pokutovým blokům, jež byly podkladem rozhodnutí správních orgánů. Právě v tomto smyslu soud výše zmíněné obecné námitky, ve vazbě na dále uvedené korespondující případy, pojednal v dalším textu tohoto rozsudku.

[25] V rozsudku ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015-41, Nejvyšší správní k vadám řízení, spočívajících v podkladech pro rozhodnutí a záznam bodů řidiče uvedl, že *„je nutné zohledňovat již zmíněnou specifickou povahu blokového řízení, která zakládá nemožnost posuzovat obsah pokutového bloku s rigidní přísností. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 127/2014 - 39 ze dne 28. srpna 2014 mimo jiné vyplývá, že „při zohlednění specifik blokového řízení, je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Podstatné je, aby konkrétní jednání osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to ničeho nemění.“ K dané problematice se Nejvyšší správní soud shodně vyslovil i ve svém rozsudku č. j. 4 As 8/2013 - 27 ze dne 16. května 2013, v němž je mimo jiné uvedeno, že „je zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že na předmětném oznámení a pokutových blocích jsou uvedena stejná ustanovení těchto právních předpisů. S ohledem na shora uvedené, tak nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že není zřejmé, za jaké jednání byl blokovou pokutou postižen, ani námitce, podle které obecný popis skutku uvedený na pokutových blocích odůvodňuje rovněž právní kvalifikaci přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.“*

[26] Obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, na který odkazoval sám žalobce v žalobě, Nejvyšší správní soud jasně uvedl, že *„[n]e vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být*

podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku série AL/2009 č. L 4255984. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují. [...] Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah blokové pokuty ze dne 13. 10. 2010 série AL/2009 č. L 4255984, dospívá k jednoznačnému závěru, že stěžovatel dne 13. 10. 2010 v Českém Krumlově řídil motorové vozidlo zn. VW, přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. Místem spáchání je město Český Krumlov, dne 13. 10. 2010 v 19:20 hodin. Vymezení předmětného protiprávního jednání Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá z odkazu na ustanovení zákona o přestupcích, který zakotvuje skutkovou podstatu přestupku v podobě překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které normuje nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Číslice uvedené ve střední části pokutového bloku s ohledem na tento závěr Nejvyšší správní soud vykládá tak, že údaj 50 značí možnou maximální povolenou rychlost v daném místě, údaj 69 rychlost naměřenou stěžovateli (tj. 69 km/h) a údaj 66 rychlost naměřenou stěžovateli při zohlednění odchylky měřicího zařízení (tj. 66 km/h). Údaje uvedené na citovaném bloku tedy plně odpovídají právní kvalifikaci, na základě které byl stěžovatel sankcionován. Taková specifikace tedy splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se stěžovatel dopustil, a kdy a kde se to stalo. Předmětný pokutový blok proto byl způsobilým podkladem pro zápis bodů do registru řidičů.“

[27] S ohledem na citovanou judikaturu zdejší soud posoudil jednotlivé, žalobcem sporované, pokutové bloky.

[28] K pokutovému bloku ze dne 29. 9. 2015 série GE/2014, č. E1797084, žalobce namítal, že obsahuje vadnou právní kvalifikaci, jsou pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupku a že z něj není zřejmé, k jakému přestupku mělo dojít. Soud na základě studia správního spisu konstatuje, že pokutový blok obsahuje jednoznačnou identifikaci žalobce, je zde specifikována právní kvalifikace, a to jako přestupek dle ust. § „125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“, skutek je popsán takto: „Dne 29. 9. 2015 ve 13:50 hod. v obci Batelov na ulici Třeštské řídil OA RZ X a nebyl za jízdy připoután bezp. pásem. Tím porušil § 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“ Z tohoto popisu jednoznačně vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ze skutkové věty je naprosto zjevné, že povinnost být připoután bezpečnostním pásem žalobce porušil za jízdy jako řidič. Místem spáchání přestupku byla zcela zřejmě označena ulice Třeštská v Batelově a nemůže být pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) spočívající v porušení ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je přitom zcela nepodstatné, na jakém konkrétním místě na uvedené ulici k přestupkovému jednání došlo. Z pokutového bloku nevyplývá apriorní pochybnost o věcné příslušnosti správního

orgánu, který pokutový blok vydal, v tomto ohledu lze považovat úvahy žalobce za formalistní a ryze spekulativní.

[29] S ohledem na uvedené skutečnosti lze konstatovat, že předmětný pokutový blok byl způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.

[30] K pokutovému bloku ze dne 5. 6. 2015 série GE/2014, č. E2601025, žalobce namítal, že obsahuje vadnou právní kvalifikaci, jsou pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupku, a že z něj není zřejmé, k jakému přestupku mělo dojít. Soud na základě studia správního spisu konstatuje, že pokutový blok obsahuje jednoznačnou identifikaci žalobce, je zde specifikována právní kvalifikace, a to jako přestupek dle ust. § „125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“, skutek není popsán ve formátu „pásy“, ale takto: „Dne 5. 6. 2015 v 9.25 hod. v obci Horní Cerekev, okr. Pelhřimov, výše uvedený řidič řídil m. v. RZ X (Peugeot Partner) a nebyl připoután bezpeč. pásem, čímž porušil ust. § 6/1a) z. č. 361/2000 Sb.“ Z tohoto popisu jednoznačně vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ze skutkové věty je naprosto zjevné, že povinnost být připoután bezpečnostním pásem žalobce porušil za jízdy jako řidič, v obci Horní Cerekev, na pozemní komunikaci. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) spočívající v porušení ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je přitom zcela nepodstatné, na jakém konkrétním místě v uvedené obci k přestupkovému jednání došlo. Z pokutového bloku ani v tomto případě nevyplývá apriorní pochybnost o věcné příslušnosti správního orgánu, který pokutový blok vydal, v tomto ohledu lze i zde považovat úvahy žalobce za formalistní a ryze spekulativní. I tento pokutový blok tedy byl způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.

[31] K pokutovému bloku ze dne 20. 4. 2015 série GE/2014, č. E1787866, žalobce namítal, že obsahuje vadnou právní kvalifikaci, jsou pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupku, a že z něj není zřejmé, k jakému přestupku mělo dojít. Soud na základě studia správního spisu konstatuje, že pokutový blok obsahuje jednoznačnou identifikaci žalobce, je zde specifikována právní kvalifikace, a to jako přestupek dle ust. § „125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“, skutek není popsán ve formátu „neužil BP“, ale takto: „Dne 20. 4. 2015 v 13:50 hod. ul. Nádražní, Pelhřimov, OA RZ: X, § 6/1a z. č. 61/2000 Sb. – nebyl za jízdy připoután bezp. pásem, lék. výjimku nevlastní“. Z tohoto popisu jednoznačně vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ze skutkové věty je naprosto zjevné, že povinnost být připoután bezpečnostním pásem žalobce porušil za jízdy jako řidič. Místem spáchání přestupku byla zcela zřejmě označena ulice Nádražní v Pelhřimově a nemůže být pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) spočívající v porušení ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je přitom zcela nepodstatné, na jakém konkrétním místě na uvedené ulici k přestupkovému jednání došlo. Z pokutového bloku ani v tomto případě nevyplývá apriorní pochybnost o věcné příslušnosti správního orgánu, který pokutový blok vydal, v

tomto ohledu lze i zde považovat úvahy žalobce za formalistní a ryze spekulativní. I tento pokutový blok tedy byl způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.

[32] K pokutovému bloku ze dne 25. 9. 2014 série GE/2014, č. E1780526, žalobce namítal, že obsahuje vadnou právní kvalifikaci, jsou pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupku, a že z něj není zřejmé, k jakému přestupku mělo dojít. Soud na základě studia správního spisu konstatuje, že pokutový blok obsahuje jednoznačnou identifikaci žalobce, je zde specifikována právní kvalifikace, a to jako přestupek dle ust. § „125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“, skutek není popsán ve formátu „*pásy-řidič*“, ale takto: „25. 9. 2014 v 9:35 hod. Batelov, U BČS, § 6/1a z. č. 361/2000 ,Sb. – nebyl připoután bezp. pásm, RZ X“. Z tohoto popisu jednoznačně vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ze skutkové věty je naprosto zjevné, že povinnost být připoután bezpečnostním pásem žalobce porušil za jízdy jako řidič. Místem spáchání přestupku byla zcela zřejmě označena obec Batelov (konkrétně u BČS, zřejmě benzínové čerpací stanice) a nemůže být pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) spočívající v porušení ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je přitom zcela nepodstatné, na jakém konkrétním místě v uvedené obci k přestupkovému jednání došlo. Z pokutového bloku ani v tomto případě nevyplývá apriorní pochybnost o věcné příslušnosti správního orgánu, který pokutový blok vydal, v tomto ohledu lze i zde považovat úvahy žalobce za formalistní a ryze spekulativní. I tento pokutový blok tedy byl způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.

[33] Na základě uvedeného činí krajský soud závěr, že všechna žalobcem zpochybněná rozhodnutí vydaná v blokových řízeních obsahují všechny zákonem požadované náležitosti a jsou dostatečným podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Všechny bloky jsou vyplněny čitelně a srozumitelně, osoba přestupce je v každém z nich řádně identifikována, spáchaná jednání jsou popsána sice stručným, ale zároveň jednoznačným a individualizovaným způsobem, a to jak uvedením skutkových okolností, tak odkazem na příslušná ustanovení zákona. Všechny bloky jsou též podepsány žalobcem jakožto přestupcem. Soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů, že všechny pokutové bloky jsou způsobilými podklady k záznamu bodů do registru řidičů.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[35] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. února 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu